

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN

FØR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 20

15. OKTOBER 1921

70. AARGANG

ET KRISTENLIV PAA EN KUNSTNERBANE.

Den 6. Oktober var 100-Aarsdagen for »den svenske Nattergal«, *Jenny Linds* Fødsel. I den Anledning har Pastor Vald. Brenk i »Berl. Tid.« ristet hende følgende Minderuner:

I Westminster Abbediets storslaaede Pantheon i London, i »Poeternes Hjørne«, hvor den Besøgende finder Statuer og Medailloner af Mænd som Shakespeare, Milton, Dickens, Lord Byron og Händel, er i Væggen anbragt en Mindetavle, der i disse Dage vil samle Verdens Opmærksomhed om sig.

Det er Mindesmærket over Jenny Lind, hvem Stamtiden gav det ærefulde Tilnavn »den svenske Nattergal«.

Over en laurbærkranset Lyre ses i en Medaillon Kunstnerindens rene Kvindeprofil, og i en Cirkel udenom Medaillonens læses Ordene: »Jeg véd, at min Genløser lever.«

Jenny Linds Livshistorie er Eventyret om et Menneskes Fart mod Stjernerne, dets Vandring mod Berømmelsens aller-

højeste Tinder, hvor Fyrster og Kunstens store kappedes om at hylde hende for hendes dejlige Sang; men hendes Liv er tillige Fortællingen om et fromt og ydmygt Menneske, saa det intet Under var, at flere tvivlede, om de mest skulde beundre Kunstnerinden eller Mennesket Jenny Lind, hvilket foruden det ovennævnte Kunstnertilnavn bragte hende Tilnavnet »Barmhjertighedens Millionærprinsesse«.

Den 6. Oktober 1820 fødtes Jenny Lind i Stockholm i et sørgeligt Hjem, hvor Faderen og Moderen (fraskilt) endnu ikke var gift.

Tre Aar gammel røber Jenny Lind for første Gang de sjældne Gaver, Gud havde udrustet hende med. En Dag, da hun tror sig ene hjemme, lister hun sig hen til det gamle Klaver, hvor hun med én Finger gengiver nogle Takter af en Fanfare, som hun havde hørt ved Vagtparaden. Men i Stuen ved Siden af sidder ubemærket den gamle Mormoder med det milde kristelige Sindelag. Hun hører forbavset disse Barnets første Toner og spaar hende en Fremtid, som ogsaa bliver en Virkelighed. Ni Aar gammel gør hun det første Skridt paa sin Kunstnerbane. En Dag har hun siddet i Portnerlejlighedens Vinduer og leget med sin lille Kat og sunget for den, da hendes Sang er blevet hørt og hun ved en Balletdanserindes Hjælp føres frem for Operaens Sanglærer, Crælius, der bliver rørt til Taarer over Barnets dejlige Sang og antager sig hende.

Fra nu af tilhører hun Operaen, hvor hun den 7. Marts 1838 — »hendes egentlige Fødselsdag« — har sit Kunstnergennembrud som Agathe i »Jægerbruden«, og i Løbet af faa Aar er hendes Navn paa alles Læber; hendes Dage er en endeløs Række af Triumfer, først i Hjemlandet, derefter i Udlandets betydeligste Kunstbyer Berlin, Wien, Paris og London og tilsidst ogsaa ovre i »den nye Verden«, hvor Amerikas kunstelskende Publikum paa hendes Milliontournée lægger sig for hendes Fødder.

Naar Jenny Lind dog — kun 25 Aar gammel og paa sin

Berømmelses Højdepunkt — beslutter sig til at sige Scenen Farvel og nu i Koncertsalene vinder sig nye Triumfer ved sine svenske Folkeviser for tilsidst at ende som den udødelige Sangerinde i de religiøse Oratorier, hænger dette sammen med noget af det dybeste menneskelige i hende.

Midt i al Hyldestrusen kunde hun længes efter et Hjemliv i Fred og Hygge. Fra sin fyrstelige Amerikatourné skriver hun en Gang hjem: »Sild og Kartoffler, en ren Træstol og en do. Træske til at spise Mælkevælling med kunde gøre mig til Barn igen, og faa mig til at danse af Glæde.«

Hendes Liv var præget af hendes rige Kærlighedsgerninger; her tænker jeg ikke paa hendes storstilede Velgørenhedsdotationer, men mere f. Eks. paa Gadespilleren, der, betaget af Sangen fra hendes Vinduer, sænker sin Violin og lytter, og som hun saa tager ind i sine Stuer og synger ganske alene for en god Stund; eller da hun ved Afrejsen fra et Københavns-Ophold afslaar selv de mest fristende Tilbud for blot at synge én Dag til, men straks derefter udsætter sin Rejse for at gaa hen at synge for en fattig, syg Mand, hvis stakkels Kone ængstelig kommer og beder hende gøre hendes Mand denne sidste, store Glæde. Saa forstaar man, at Jenny Lind kan skrive: »Næst efter vor Frelzers hellige Forløsning er den rene Kærlighed, uden egennyttige Bihensigter, den rigeste Velsignelse, som Gud har givet Menneskene.« Har Søren Kierkegaard ikke sagt: »I Himlen er det jo saaledes, at ingen Gerning kan takkes dér, uden den er en Kærlighedens Gerning: oprigtig i Selvfornægtelse;« eller er det ikke saadan, at »den, som bliver i Kærligheden, bliver i Gud, og Gud i ham?«

Hendes Sind var til sin inderste Grund religiøst. 21 Aar gammel længes hun efter »at vaagne i et bedre Land — i Faderens Skød, som jo er det højeste Maal.« Og senere skriver hun: »Det er en Velsignelse at kunne se over til en anden Strand og den evige Hvile.« Sin Sangstemme saa hun paa som en Gave fra Gud, som Naade ovenfra, og følte det derfor som en Pligt at forvalte den, saa den kunde blive til Velsig-

nelse for Mennesker. At tjene sine Penge for at kunne hjælpe sine Medmennesker, kalder hun for den største Glæde, hun kender i Livet. »Hver Morgen, naar jeg staar op,« siger hun en Gang, »foler jeg, at min Stemme er en Gave fra Gud, og at det maaske er den sidste Dag, jeg skal bruge den. Ja, jeg synger aldrig uden at tænke, at det maaske er min allersidste Sang — og beder Gud beskytte mig.« Da en Veninde en Gang undrende spurgte hende, hvor hun dog kunde forlade Scenen paa sin Kunstnerbanes Højdepunkt, svarede hun alvorlig og rolig: »Jo, for den fik mig til at tænke mindre paa denne« — og saa lagde hun Haanden paa sin Bibel — »og slet ikke paa Skønheden derude,« og saa pegede hun paa Solnedgangen.

VORT INDRE JEG.

Af Orison Swett Marden.

Der er en Kraft inden i os, som — om den blev opdaget og udnyttet — kunde gøre os til alt det, vi nogensinde har drømt om eller tænkt os at kunne blive.

Jeg har set en almindelig stærk Mand i hypnotiseret Tilstand ligge stift udstrakt mellem to Stolerygge, saa at kun Hoved og Ankler fandt Stotte, og med fem, seks svære Mænd siddende paa sig.

Fakta af den Art er sjælelige Fænomener; thi en middelstærk Mand udstrakt paa den Maade, kan ligesaa lidt bære fem-seks Mand, som han kan flyve uden Maskine. Man vilde aldrig faa ham til at tro, at han kunde gøre det. Men under en Hypnotisors kraftige Paavirkning overtales han til at tro, at han kan, og saa gør han det med Lethed.

Hvorfra kom nu den Kraft, der satte Manden i Stand til at udføre dette Kunststykke? Sikkert ikke fra Hypnotisoren — han fremkaldte den simpelthen hos Manden; den kom ikke udefra. Nej — den var skjult til Stede hos Manden selv.

Saadanne Eksperimenter viser os Glimt af de vældige Kræfter i vort Indre, som vi kender saa lidet til, og som — om vi forstod at bruge dem — vilde sætte os i Stand til at udrette Vidundere.

Uden rigtig at kunne forklare det føler vi instinktmæssig, at der er en stor Kraft i vort Indre, en overmenneskelig Kraft, der leder os, en underbevidst Sjælskraft, der har øverste Indflydelse paa vor Skæbne og yder os Bistand af overmenneskelig Art, naar vi for Alvor kalder paa den og rækker efter den i Fare eller Nød eller under stærk Anspændthed i Bon.

Det er denne Sjælskraft, der i ét Øjeblik kan gøre en Krobling til Kæmpe, naar Huset brænder eller en stor Katastrofe indtræder, f. Eks. naar et Barn, som Moderen elsker højere end sit eget Liv, er i overhængende Fare. Man har mange Eksempler paa, at yderst svagelige Personer, som man næppe ventede kunde sidde oprejst, under Ildebrand eller anden stor Fare har udrettet, hvad under almindelige Forhold selv stærke Mænd kun med Vanskelighed kunde gøre.

Hvorfra kom denne Kraft, næsten med et Øjebliks Varsel? Den kom fra vort indre Jeg, og disse Eksempler afslører en vidunderlig Lov. De giver Vished for, at vi alle er i Besiddelse af mærkelige, uudnyttede Evner.

Den ny Filosofi søger at vise Mennesker, hvorledes de kan finde og udnytte de vidunderlige Muligheder i deres eget indre Jeg, som de hidtil har været afskaarne fra at benytte eller kun har benyttet i stærkt begrænset Udstrækning.

Der er en Kraft inden i os, som — om den blev opdraget og udnyttet — *kunde gøre os til alt det, vi nogensinde har drømt om eller tænkt os at kunne blive.*

Kendte vi blot den vældige Kraftkilde i Sjælens Indre, vilde det ikke overraske os at se en Vagabond forvandlet til en Helt i et Ulykkens og Farens Øjeblik. Helten var der hele Tiden; Katastrofen afslørede simpelthen dette.

Det er fra dette indre Jeg, at den Kraft udgaar, som udfører udødelige Bedrifter. Vi er os bevidst, at der er noget i

os, som ikke er af os, noget, som aldrig lider af Sygdom eller Træthed eller farer vild. Hvad der er i os af Princip, Sandhed og Kærlighed, bor i dette indre Jeg.

Vi er os alle bevidst, at der er noget inden i os, som er udødeligt, evigt, guddommeligt. Vi føler alle Nærværelsen af denne tavse Budbringer, der ledsager os gennem Livet, søger at advare, raade, beskytte os, hvor vi end gaar, eller hvor dybt vi end falder.

Mange føler sig ligesaa sikre paa denne moderlig beskyttende Ledsagelse, denne Fredens og Barmhjertighedens Budbærer, som om de saa ham for deres Øjne.

Der er noget i dette vort indre Jeg, som siger os, at vi er i Slægt med den Kraft, der frembragte alle Ting, og at vi skal en Gang, et Steds, forenes med denne Kraft.

Mange Mennesker gaar ud af dette Bevidsthedsplan med Billioner af fuldt levedygtige Celler i deres Legeme tilstrækkelige til fortsat Liv, om dette blot kunde fremkaldes igen. Man har Eksempler paa, at en Slægtnings eller Læges bydende Kalden har vakt Patienter til Bevidsthed og Liv igen paa et Tidspunkt, hvor de syntes at have overskredet Tærskelen til det Hinsides. Men som Regel er Patientens Overbevisning om, at han *maa* dø, nok til at lamme og nedbryde Legemets Modstandskraft mod Sygdommen, saa at denne ingen Hindring møder; Døden sejrer, fordi Troen svigtede — fordi Patienten havde faaet den Overbevisning, at han ikke kunde komme sig.

Ligervis er der Skarer af modløse Sjæle i Nederlagets store Armé i Dag, som næppe har Energi nok til at holde sig i Live, men som dybt inde i sig bærer paa et Fond af slumrende Kræfter, der blot behøver at vækkes for at sætte dem i Stand til at udrette Vidundere. Mangen Gang vækkes blot en Brøkdal af disse Kræfter; men det kan hænde, at de pludselig opildnes til Virksomhed ved en eller anden stor Inspiration, en Nød eller en stor Livskrise, der driver Individet til Fortvivelse og tvinger dem til at udnytte Sjælens sidste Resourcer.

Vi overraskes alle en eller anden Gang i vort Liv ved at opdage, at et mægtigt Reservefond af Kraft stilles til vor Raadighed et Steds fra under en afgørende Krise; fra hemmelighedsfulde Dybder i vor Natur, i vort indre Jeg, kommer vidunderlige Kræfter, naar blot Kaldet er højt nok og stærkt nok — Kræfter, som vi aldrig før havde været os bevidst.

Den Tid vil komme, da vi skal blive i Stand til bevidst og stadig at udnytte hele den slumrende Kraftmængde i vort indre Jeg, som vi nu kun glimtvis opdager i Livets skæbnesvangre Øjeblikke, men ellers synes afskaarne fra.

Een stor Vanskelighed er, at vi ikke har tilstrækkelig Tro paa vor Underbevidstheds umaadelige Kraftreserve og ikke træffer de rette Forholdsregler til at vække denne slumrende Kraft til Virksomhed.

Det hænder nu og da, at Folk, som køber Farme ude paa Prærierne, finder, at nogle af deres Forgængere har gjort Forsøg paa Brøndboring og ladet sig forlede af Uheld hermed til at skille sig af med Ejendommen. Men den mere foretagssomme Køber borer dybere og støder paa rindende Vand.

Skarer af Mennesker gaar gennem Livet uden nogensinde at naa dybt nok ned i deres indre Bevidsthed til at støde paa den store, stadig rindende Strøm af Kraft. Derfor bliver deres Liv saa vantrevne, tørre og ufrugtbare. Men om vi gaar dybt nok ned i vort indre Jeg, skal vi ledes til de levende Vandstrømme, om hvilke det hedder, at den, som drikker deraf, skal aldrig tørste igen, aldrig mangle eller begære igen. Vi har alle Øjeblikke, hvor vi faar et Glimt at se af de store Muligheder i os. Det kan ske gennem Erfaringen af Tab og Adskillelse, at der ligesom aabnes en Rift i Overfladen af vor Natur, og vi ser et Glimt af en Kraft, vi aldrig før tænkte os i Besiddelse af. Det kan være en inspirerende Bog eller en opmuntrende Ven, hvis Ord lader os se noget af vore Muligheder; men hvad det end var, er vi aldrig helt de samme igen efter at vi en Gang har følt denne Bølge af Kraft fra selve Tingenes Udspring.

Naar Mennesket føler Sandhedens, Retfærdighedens mægtige Princip pulsere gennem sig, véd han, at om saa den ganske Verden var ham imod, vil han og dette Princip være de stærkeste.

Dette var det, som gjorde Lincoln til en saadan Magt i Verden. Det var ikke blot, hvad der var i hans Hjerne; det var det mægtige Princip bag det kødelige Menneske; det var Sandheden og Retfærdigheden, hvis Værktøj han var, der gjorde ham til en saadan Magt. Lincoln var sig bevidst, at der var noget i ham, noget bag ham, som var mere end menneskeligt, en Kraft med den guddommelige Autoritets Stempel paa sig, og han vidste, at om han var ulydig mod den, vilde hans Sjæl øjeblikkelig miste sin Kraft og sin Fred. Han følte Sandhed og Retfærdighed tale gennem sig — han selv var blot et Redskab.

Har Du nogensinde forstaaet, at Du er en Del af den universelle Intelligens, der ligger bag alle Ting, den Intelligens, der udkastede Mønstret til Rosen, før den blev til Virkelighed, den Intelligens, der former hver Blomst og Plante, hvert Træ og Græsstraa, og at dette store Hav af intelligent Energi, som fylder Universet, ogsaa eksisterer i Dit indre Jeg, og at Du kan raade over dets Kræfter?

Den ene giver denne Intelligensvirksomhed Udtryk i en Statue, der henrykker Menneskeheden; den anden i et arkitektonisk Vidunder, den tredje i en Jernbane, den fjerde i Konstruktionen af en Telefon eller Symaskine; den femte misbruger den til Fremstilling af Hæsligheden, der besmitter og demoraliserer enhver Beskuer.

Om Mennesket blot kom i Samklang med Guddommens Princip i sit Indre, det Princip, der aldrig dør, er sygt eller synder, kunde han naa til sin højeste Ydeevne og sit højeste Maal af Salighed.

De færreste Mennesker forstaar rigtig, hvor billig og op-højet en god og lovmæssig Ærgerrighed i Grunden er. Hvad er det for en evig Higen inden i os, der søger at drive os

fremad og opad? Det er Guddommens Røst i vort indre Jeg, som bestandig maner os til at gøre vort bedste og forbyder os at være tilfreds med vort næstbedste.

Naar vi kommer til fuld Forstaaelse og Udnyttelse af denne store, tavse, levende Kraft, som er i Stand til at tilfredsstille alle Sjælens Længsler, al dens Higen, skal vi ikke længere hungre eller tørste; thi alt godt i Universet vil være vort. Intet Liv kan kaldes fattigt, som omsluttes af de evige Arme og leves i selve Overflodens Fylde, ved Kraftens og Rigdommens evige Kilde.

DE TRE STORE TÆNKERE.

Af Dr. phil. *Frederik Poulsen*.

(Fra Dagbladet »København«.)

II.

PLATON

Platon var i 399 f. Kr., da Sokrates maatte tømme Giftbægeret, kun 28 Aar og vaktet ved Mesterens Død til Bevidsthed om sit Kald: at tage Sokrates' Gerning op som Bremse paa sit Folks Samvittighed. Baade ved Rang og Naturanlæg var de to Mænd vidt forskellige. Sokrates var Haandværkersønnen og selv i sin Ungdom Haandværker, Platon den fødte Aristokrat, beslægtet med Athens store Statsmænd, en af dem, Folket trods al Demokratisme saa op til som Nutidens Engländer til den fødte Lord. Platons naturlige Karriere burde have forløbet med Politik, Jagt og Sportsliv som lige betydningsfulde Virkefelter. Men tidlige Skuffelser som Politiker bragte ham til at hade den aktive Politik.

Langt vigtigere var en anden Forskel mellem de to Statsmænd. Sokrates var en ganske nøgtern og upolitisk Natur. Naar man undrede sig over, at han ikke en Gang kendte Athens nærmeste Omegn, svarede han: »Egne og Træer lærer mig intet, men derimod Menneskene i Byen.« Platon derimod

var Digter og Naturdyrker, aflokkede sit Sprog nye, vidunderlige Toner, rejste og studerede fremmede Egne og Naturmærkværdigheder og søgte i sin Forsken efter den Enhed, der holdt Verden sammen, og saa at leve sig ind i Naturens Sjæl.

I sin Ungdom havde han forsøgt sig som Digter, men fandt nu Digterkaldet for ringe, da Profeten vakttes i ham. Dog bryder hans Digtergenius stadig igennem i hans Skrifter, i Kærlighedens Højsang, i Dialogen Symposion, i Naturskildringerne i Faidros, og mest rørende i det Parti af »Staten«, hvor han af moralske Grunde driver Digterne ud af sin Idealstat, fordi de har løjet om Gudernes Færd, men man føler hans Hjærte skælve af Sorg.

Harmen er den første Følelse, der besjæler ham, og i »Gorgias« tilraaber han sit Folk: »I tror, at I har tilintetgjort Sokrates med Eders Domfældelse. Men jeg siger Eder: det er bedre at lide end at gøre Uret. Eders hele Samfund er saa raaddent, at den Retfærdige maa gaa til Grunde i det.«

Men derefter følger Læreaarenes rolige Tid, hvor Platon med Benyttelse af Mesterens Skikkelse søgte at vise Menneskene Vejen til Godhed og Retfærdighed. Indsigten var for Platon som for Sokrates noget guddommeligt, en hellig Oplevelse; men han forstod, at den ikke kunde vindes i Torvets Folkevrimmel. Platon fører Tænkningen fra det offentlige Liv ind i Studereværelset. Dermed gik den sokratiske Friskhed og Umiddelbarhed tabt, men Undersøgelsen vandt i Dybde og Bredde. Platon isolerer sig dog ikke som Descartes, men samler en Elevskare om sig i sit Akademi, Forbilledet for Eftertidens Universiteter og lærde Selskaber. Han behøvede til Inspiration det levende Ord, Drøftelsen med Indvendinger og Modgrunde, Forelæsningerne blev til Samtaler, og selv i sine Skrifter benytter Platon Dialogformen, der kommer den levende Drøftelse nærmest og ikke over Tvang mod Sindene. I Dialogen kommer Kunstneren Platon tillige til sin Ret.

Det er ogsaa Digteren i ham, der har drevet ham til Yderligheder i hans Idélære. Platon gaar her ud fra det almindelige Begreb, vi danner os om enhver Ting. Der gives jo f. Eks. mangfoldige Slags Borde: runde, kantede, firbenede, enbenede, Skriveborde, Spiseborde, Toiletborde, og dog sammenfatter vi dem alle i et Begreb: Bordet, Genstanden der tjener til at bære andre Ting før eller under Brugen af dem, og som har de og de Egenskaber. Dette Begreb er et Produkt af vor Tankevirksomhed, er ligesom udkrystalliseret i vor Bevidsthed. De rene Begreber er vor Erkendelses Maal, en Art højere Virkelighed, vor Bevidsthed skaber midt i Tingenes Mangfoldighed, Skrøbeligheder og Afvigelser. Det er disse Begreber, udvundne af de vekslende Sanseiagttagelser, Platon kalder Idéer, og han giver dem alle, Bordets Idé, Hestens Idé, Menneskets Idé o. s. v., en Art højere Tilværelse rykker dem bort fra de timelige og forkrænkelige Tilværelsesformer og lader dem være evige Virkeligheder, af hvilke Tingene selv kun er forgængelige Afspejlinger. Disse evige Idéer har Menneskesjælen oprindelig skuet i fuld Klarhed, men Livet i den syndige materielle Verden har ligesom sløvet den. Kun gennem videnskabelig Søgen kan det rene Billede vækkes til Live paany og den Klarhed naas, der ligger ligesom begravet i Søvnighed paa Bunden af den menneskelige Bevidsthed.

Denne digteriske Drøm overlevede ikke Platon. Men den gjorde sin Nytte ved paany at indskærpe Vigtigheden af den klare Begrebsbestemmelse, Definitionen, den sokratiske Søgens Maal. Kun i Matematiken kommer vi Idélæren nær. I geometriske Sætninger formuleres Sandheder, der ikke kan vække Modsigelse og ikke er Tilfældighederne underkastede. Derfor har alle store Filosofer elsket Matematiken, Platon, der levede paa en Tid, hvor en hel Række geometriske Grundsatninger blev opdagede, senere Descartes, der ofrede to Aar paa matematiske Studier, Spinoza og Kant, der alle stræbte efter at naa frem til en Opfattelse af Virkelighedens Verden, der var lige saa sikker, som at Summen af enhver Trekants

Vinkler er lig to rette Vinkler. Men Opgaven er uløselig. Naar man f. Eks. siger: »Hunde er vagtsomme og tro,« saa er en søvrig og troløs Køter tilstrækkelig til at indskrænke Sætningens Gyldighed, og Hundens Idé er paa ingen Maade ensbetydende med Vagtsomhedens eller Troskabens Idéer.

Øverst blandt Idéerne sætter Platon det Godes Idé, der for ham er lig Gud. Ogsaa Descartes drømte om en Verdenssjæl, der i Modsætning til den søgende og ofte vildfarende menneskelige uden Anstrengelse var i Besiddelse af Sandheden og Godheden. Begge de store Tænkere krævede som Komplement til vor Tænkings Ufuldkommenhed en Aand, der var fuldkommen i Tænken og Handling. Ingen af dem tvivlede om Uangribeligheden i denne Slutning til Guds Eksistens, hvis Usikkerhed først Kant har eftervist.

Med Platons Idélære er hans Samfundslære nær forbundet. Ligesom Fornuften, ved hvis Hjælp Idéerne findes, skal herske i den enkelte, saaledes ogsaa i Staten, der er ligesom et Menneskevæsen i forstørret Maalestok, med lave Drifter og høj Tænkning indenfor sin Ramme. Han gaar ud fra det spidsborgerlige Ideal, at enhver skal søge at fremme sit eget, men uddyber det: den enkelte skal blive sig bevidst, hvad der fremmer hans eget, hvor vidt hans Evne rækker, og hvor hans Begrænsning ligger. Den største Synd er Polygramosyne, den Indbildning, at man forstaar sig paa alt og duer til alt, som navnlig er udbredt i demokratiske Samfund. Den odelægger baade Individ og Samfund. Der maa være en Arbejdets Deling i Samfundet som i Individet, og den naas kun ved Indsigt i, hvad den enkelte formaar. Her skal Fornuften vejlede til Klarhed og harmonisk Udfoldelse af Naturanlægene, og derfor maa Filosofferne være Statens Herskere, der leder de enkelte til at søge deres eget, d. v. s. til fuld Udnyttelse af Evnerne. Det var at overføre paa Staten, hvad han allerede havde realiseret i sit Akademi, hvor intet andet Fortrin end den klare Tanke gjaldt. I Virkelighedens Verden kom dog denne »Professorstat« tilkort, allerede i de Forsøg, Platon selv

gjorde paa Sicilien. Men i den katolske Kirke lever dog endnu et Statssamfund, der er som en Afglans af Platons Stat, med de klogeste og indsigtfuldeste som Herskere og Vejledere. Kun har religiøs Ensidighed forplumret den oprindelige Tanke.

Platon ligner Faust, om hvem det i den gamle Faustbog hedder: »Han tog Ørnevinger for at maale Himlens Højder og Afgrundens Dybder.« Fra Driftslivets blinde Tilskyndelser til Tankens straalende Højder strækker hans Forsken sig, og i sin Manddoms Tid realiserede han som ingen før eller siden Harmonien mellem Tro og Viden, de to Magter, der hyppigst ligger i uforsonlig Strid, i Samfundet som i Menneskehjertet.

Derfor blev Platon Mesteren, alle kan se op til. De fredløse eller gudløse har han vist Vejen til Gud. De enfoldigt troende, der vil slaa sig til Ro med letvunden Fromhed og Overbevisningssikkerhed, har han truende forkyndt, at der kun gives en Vej til at fatte Guds Storhed, den søgende Tankes.

SKABNINGENS MANGFOLDIGHED.

»Der er ikke to Mennesker, der er ens«, siger man, det er uden Tvivl rigtigt, og man kan deraf slutte, at denne Mangfoldighed i Naturen, der ikke indskrænker sig til Mennesket alene, men omfatter alle Væsensarter, beforder det evige Fremskridt.

Man har Lov til at tro, at alle organiserede Væsner har hver sin mere eller mindre fuldkomne Verdensopfattelse, men det er klart, at der maa være en overordentlig stor Forskel mellem f. Eks. en Dybhavsfisks og en Hunds, en Ørns og et blindfødt Menneskes, en højtstaaende Videnskabsmands og en Siriusbeboers, thi hver for sig betragter disse Typer Verden om sig under den dem givne Synsvinkel. De danner sig andre Forestillinger end Du og jeg, fattigere eller rigere Symboler paa Sandheden, men hver af disse Symbolkredse ville, der-

som Betingelserne var lige, være i Stand til at naa en rigtig Genfremstilling af de faktiske Verdensforhold. Men paa hvilket Grundlag er det organiserede Væsen i Stand til at tilægne sig en fuldkommen, en udtømmende Verdensopfattelse? Paa hvilket langt ud i Fremtiden liggende Tidspunkt vil det fuldkomne Menneske vide alt? *Aldrig*. Thi om end den Tid maatte komme, »da den Taage er forsvundet, som dækker Øjet her paa denne Jord«, og da hvert Hvorfor, Du og jeg har grundet paa i denne Tilværelse, bliver besvaret, saa vil der dog paa samme Tid eksistere andre, højere Væsner, hvis Verdensopfattelse forholder sig til vor, som den store Videnskabsmands til Dybhavsfiskens. Skønt alle organiserede Væsner daglig støder paa Magter, der behersker dem, som i Forhold til dem synes vældige, og som de altsaa maa bekende staar paa et langt højere Standpunkt end de, saa berøver denne Indrømmelse af deres Lidenhed dem dog ikke noget af deres Skønhedsnydelse, Livsfryd, Naturglæde. Man behøver ikke at iagttage Himlens Fugle eller Søens Fisk eller Skovens Dyr ret længe for at konstatere, at de i Ordets fuldeste Betydning lever i deres Element.

Men Mennesket, der af Gud er sat til at være Skabningens Herre, har stedse det Fortrin fremfor alle de det undergivne Væsner, at det er givet Evnen til at kunne hæve sig op til stadig højere Planer — uden Begrænsning. »Gaa til Myren og bliv vis!« thi det er en Kendsgerning, at af de mange, smaa Led i Skabningens rige Mangfoldighed lærer Menneskene Betingelser for evigt Fremskridt at kende. En eller anden kunde spørge, hvorfor de organiserede Væsner er skabt netop som de er, hvorfor Arterne har udviklet sig netop som de har, thi Embryologen og Zoologen paaviser jo et vist Konstruktionsfællesskab Arterne imellem, og Svaret kunde da lyde, at saasom der, trods Arternes Lighed, dog er manifesteret en saa overvældende Mangfoldighed, fra Elefanten til Zebraen, fra Hanen til Ørnen, fra Negeren til Japaneren, fra den hvide, højt kultiverede Mand til et ophøjet, herliggjort, fuldkomment

Væsen som f. Eks. Mikael, Menneskehedens Fader, ligger det nær at antage, at andre Verdener, andre Himmelegne, der ligger langt udenfor vor Rækkevidde, kan fremvise endnu flere og ganske andre Former for Liv, manifesteret i *Overensstemmelse* med Forholdene paa hine fjerne Kloder, at med andre Ord den guddommelige Fornyelse og Udvikling af det latente Liv gaar hele Periferien rundt og giver sig Udslag i en Skabelse, der er evig ikke blot i Varighed, men ogsaa i sin *Mangfoldighed*.

ARBEJDE.

En Korrespondent spørger, hvad der er at gøre. Svaret er: arbejd!

Der er ingen ædlere eller nødvendigere Form for menneskelig Aktivitet end den at sørge for Føde, Klæder, Ly og Befordring for Samfundet.

Som Carlyle siger: »Frembring! I Guds Navn, frembring!« Det Menneske, der er vis paa, at han udfører Universets Vilje, hjælpende nogle, saarende ingen, er den sande Forretningsmand, den eneste, der er helt sikker paa, at han ikke gør Ulykker.

Skribenten, Digteren, Kunstneren, Prædikanten, Reformatoren, Politikeren — de véd det ikke. Det kan falde ud saadan, at det gør mere Skade end Gavn. De kan simpelthen være i Vejen. Men den, der dyrker Kartofler eller Hvede, maller Korn, bager Brød, syr Frakker, bringer Varer til Folket, han alene er uden al Tvivl gavnlig. Arbejd! Frembring!

Gud arbejder. Han avler Bier, frembringer Græs til Kvæget, fører Regnen til hentørrede Marker, sætter Rødme paa Æblerne og de Unges Kinder, skaber Liv overalt.

Gaa Du hen og gør ligesaa!

Det eneste fornuftige Raad til unge Mænd er: »Frembring noget, for hvilket Verden er villig til at betale Dig Penge.

Tag intet, Du ikke har tjent. Spar af Dit Overskud en Sum til Dig selv, naar Du ikke kan arbejde mere. Vær uforsagt.«
Alt andet er Forfængelighed.

DØDSFALD.

Karen Stens dode den 6. August i sin Datters, Mrs. Jos. Christophersens Hjem i Richmond efter flere Aars Sygdom. Hun blev født den 27. Oktober 1839 i Danmark. Hun sluttede sig til de Sidste Dages Helliges Samfund i 1892 i Randers, og med sin Mand og Familie kom hun til Utah i 1898. Hun har været Enke i 12 Aar. Begravelsen fandt Sted den 8. August fra Richmond So. Ward Forsamlingshus. Biskop J. L. McCarry præsiderede, og smuk Sang udførtes af Koret, ligesom Miss Mary Barnett sang en Solo. Ældste S. C. Nielsen aabnede med Bon, og følgende Brødre talte ved Baaren om Afdodes Trofasthed, opofrende og taalmodige Karakter og eksemplariske Liv: H. M. Egan, Richmond, John J. Plowman, Smithfield, James John, Logan, N. P. Nielsen, Logan, J. C. Christophersen, Smithfield, og Biskop McCarry. Efter at Koret havde sunget: »I need Thee every hour« og Slutningsbøn af Ældste Munson fra Logan, blev Liget fort til Kirkegaarden, hvor Graven blev indviet af Ældste Vick fra Logan.

Fra »Bikuben«.

Giv mig en Blomst, mens jeg lever, og Øjet kan frydes derved!
Mit Øje ej skuer de Blomster, Du lægger paa Kisten ned.

INDHOLD:

Et Kristenliv paa en Kunstnerbane	309	Skabningens Mangfoldighed	321
Vort indre Jeg	312	Arbejde	323
De tre store Tænkere	317	Dødsfald	324